

FOC I LLOC

Sentir-se lliure per saltar-se les normes

Cada dia els mitjans d'informació ens mostren exemples d'agressions entre menors i adults, fills i pares, ciutadans i agents de l'autoritat. I viceversa. S'ha arribat al punt de traspassar la línia que ens separa de la convivència en harmonia a la violència. Ja no es respecten les normes bàsiques per poder viure en pau. Tot i que en democràcia la línia que separa l'ordre de l'anarquia és molt fina, el seu gruix només depèn del respecte que es tingui al rol de l'autoritat a les nostres vides. Un respecte que s'aprèn durant la infància. Que s'inculca des de ben petits dins la família, respectant els pares i les mares, a l'escola, mostrant el degut respecte als educadors, al carrer, respectant els veïns i veïnes amb qui es conviu. I així, amb tot i tothom. Potser estem patint la conseqüència d'una educació que va erradicar el sentiment de frustració en la canalla. Qui sap si aquests comportaments són el fruit de la societat de consum, en què ha triomfat la idea que estimar els fills és donar-los tot el que demanen. En cas de ser així, seria convenient convèncer-nos que estimar-los és donar-los només el que realment necessiten i privar-los de tot el que els perjudica. Però, què es pot esperar d'una societat en què sembla que no hi hagi temps ni per parlar amb els més petits? I que el sentiment de culpa que això genera s'apaivaga a base de regals i concessions perquè ens deixin tranquils. Per a tota una generació d'infants, ara ja adults, els és difícil acceptar que havent pogut satisfer sempre els seus desitjos, ara hagin de canviar la seva forma de ser, de viure i de conviure. Per a una part d'aquesta generació, respectar les normes no és d'intel·ligents, sinó d'estúpids. Defensen la llibertat a ultrança, en el sentit de poder fer el que els rota. Aquesta tergiversació del significat de llibertat es troba cada cop més tant en campanyes electorals com en reivindicacions al voltant de la pandèmia, de la religió, de la cultura i de la ciència. Perquè, per a tota aquesta gent, la llibertat vol dir sentir-se lliure per saltar-se les normes. En definitiva, aquells que reclamen la llibertat per a tothom, en realitat, estan pensant en la seva pròpia felicitat, la que sentien quan eren uns infants consentits.